

TATRANSKÁ KIKIMORA

(Slovenska báj)

Uprostred Európy žije národ nevelký počtom, ale veľký duchom, svojimi tradíciami. Slovenský národ. Jeho vlasť chráni z jednej strany mohutná rieka Dunaj, z druhej strany majestátne štíty Tatier. Ako vznikli tieto vrchy, kde hľadať ich pôvod? Kde sa vzali burácajúce vody Váhu? Kde hľadať pôvod malých a priezračných horských jazier, plies? To nám už prezradí slovenská báj.

V dávnoveku žili Tatry ľudským životom sťa obri. Rod tatranských obrov vraj spravoval praotec Tatan. Vychoval mocných a zdatných synov; medzi nimi vynikali – dobráčisko Kriváň, vrtký Satan, plecítý Mních, hrdý Lomničan, mohutný Ďumbier a mnoho väčších aj menších junákov.

A dcéry tatranského prastarého vladára – tie boli krásavice nad krásavice.

S úľubou sa každý za nimi obzrel, keď si tak vykračovali belasými závojmi zaodeté, sťa jedlice štíhle, vlasy do čiernych vrkočov zapletené, biele čelá ven-

73

čekom z červeno-beláskavej netaty, belavého krížatca a z jemného plesnivca vyzdobené. No vari zo všetkých Tatanových dcér najpríťažlivejšia bola krásavica Hoľa.

A veď sa o ňu aj uchádzalo mládencov švárnych a smelých neúrekom. Mezdzi pytačov sa priplietol aj syn ježibaby Kikimory, jej jedináčik. Na samom prostriedku čela mal jediné oko, aj to celé krvou podbehnuté. Iba jeho maľ, zlostná Kikimora, videla v ňom krásavca a umienila si, že musí dostať za nevestu krásavicu Hoľu.

Len čo sa krásavica dozvedela, kto ju to chce za ženu, líčka sa jej hnevom zarumenili a povedala si, že radšej umrie, akoby sa mala s takou ohavou zahrúsiť.

Kikimora sa na hrdú Hoľu hrozne napajedila a hromžila, preklínala celú tatranskú rodinu. Prisahala jej pomstu. Na pomoc si zavolała skalných, hôrných i podzemných duchov, aby tatranskú rodinu obrov spoločne zničili.

Svitlo ráno a nad hlavami tatranských hrdých obrov rozlialo celé snopy bieloružového slnečného svetla, sťa by si chcelo veľkú rodinu starého tatranského vladára teplým úsmevom pozdraviť.

No mäkký jas o chvíľu ustúpil zlovestným oblakom; z čiernych mračien sa ozvalo zlostné mrmlanie. Zlé podzemné sily sa rozhybali a nastalo zemetrasenie. Ozývalo sa ohlušujúce dunenie a hrmenie, zem sa roztvorila, vrchy sa začali kolísať, braliská pukali a rozsypali sa a zúrivá povíchrca zdrúzgala celé

lesy. Na najvyššom končiari rozkročená stála Kikimora a na pokrvstvo tatranského kráľa ozrutné balvany a braliská metala.

I veru nie div, že čo slabší a bojazlivejší synovia a dcéry tatranského kráľa sa pred ježibabou Kikimorou v zmätku rozutekali, kde ktorý stihol. Ďumbier so štíhlou Hoľou leteli na nízinu, a kým sa zachraňovali, Kikimoru a jej spojencov hrdinským odporom zadržal Kriváň a ostatní mocní bratia a sestry.

No len čo Kikimora zbadala, že jej pekná Hoľa unikla, hroznou kliatbou zakliala rodinu tatranského vladára. A vraj len čo posledné slovo kamennej kliatby doznělo, synovia a dcéry kráľovne na mieste ustrnuli, do nebotyčnej výšavy vyrástli a skameneli. A už sa ľudským tvorom viac nepodobali. Telá im kamenný odev zahalil a v takomto smrtonosnom odevu načisto odumreli.

Iba čisté slzy žiaľu, tie im nevyschli a živým prúdom stekali po vychladnutých chrbtach skamenených obrov sa ako vodopády rútili nadol, v údoliach sa spájali a ako Biely Váh a Poprad stekali do níziny. A na takých miestach, kde na prekážku natrafili, v samom srdci horských štítov stvorili morské oká.

Aj Nízke Tatry sa do smútočného hávu – temravých lesov zaodeli a s nimi vedno ronila slzy aj krásavica Hoľa. Z prúdu jej slz sa zrodil Čierny Váh. A kamennú krásavicu si náš ľud pomenoval – Kráľova hoľa.

